

Erasmus

100 alumnes, 15 nacionalitats

El director de Relacions Internacionals, Matthew Kwiatkowski, el passat 21 de setembre, va presidir la sessió de benvinguda a l'alumnat estranger, que aquest any estudiarà a la Universitat a través dels convenis d'intercanvi Erasmus.

L'equip de Relacions Internacionals va rebre el nou alumnat. (Al fons, d'esquerra a dreta: Sharon Rauet, Clara Clemente i Matthew Kwiatkowski)

REDACCIÓ

Prop d'un centenar d'alumnes de 15 nacionalitats diferents van assistir a aquesta primera sessió informativa d'inici de curs, coordinada per **Clara Clemente**, del Servei de Relacions Internacionals.

Els alumnes que s'hi van presentar procedeixen de diversos països. Majoritàriament de Polònia, Itàlia, Alemanya i França, però també n'hi ha de Portugal, Bèlgica, Perú, Suècia, Finlàndia, Xile, Suïssa, Turquia, Argentina, Àustria i Txèquia.

El gran nombre d'alumnes italians és gràcies al Programa Internacional d'Administració i Direcció d'Empreses, que s'ofereix juntament amb el Politècnic de To-

ELS MÉS NOMBROSOS

Molts alumnes són d'Arquitectura i Dret, però també n'hi ha d'altres titulacions

rino. Molts alumnes estrangers es concentren en Arquitectura i Dret, però també hi ha estudiants d'Erasmus a Humanitats, Comunicació, Odontologia, Infermeria i Fisioteràpia.

Durant aquesta sessió de benvinguda de **Kwiatkowski**, diversos coordinadors acadèmics de les diferents facultats van presentar el seu funcionament i, a continuació, l'alumnat va rebre una àmplia sessió informativa de tot el que ofereix la UIC. ■

XIFRES

El curs passat deixa algunes dades que matisen les xifres parcials d'inici de curs, en què sobretot es té en compte els alumnes d'Erasmus del primer trimestre.

Durant el curs 08-09, hi va haver alumnes matriculats procedents de 63 nacionalitats, dels cinc continents. Van ser a prop del 15% d'alumnes matriculats al UIC.

Les matèries més sol·licitades entre els alumnes estrangers són Arquitectura, Odontologia, ADE, Humanitats -especialment els màsters i postgraus- i Dret.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Anton Khavalyts

→ Akademia Polonijna University in Czestochowa
→ ADE, UIC

Rocío Alarcón

→ Oakwood School, London
→ Educació Infantil, UIC

Me llamo Anton, tengo 19 años y vengo de Polonia. De hecho, soy ucraniano -vivo en Mariupol, una ciudad marítima, cerca de Donetsk-, pero hace tres años que comencé a estudiar en Czestochowa. Durante mi segundo año de carrera comencé a hacer intercambio y estuve un curso en Canadá. Quizá sorprenda la edad que tengo con los tres años que llevo estudiando: en Ucrania se comienza la universidad antes que aquí...

Algunos compañeros me hablaron de la UIC, y descubrí que mi universidad tenía un convenio con ella desde hacía años. Así que decidí venirme aquí, para un curso académico completo. Estudio ADE. Tenía muchas ganas de conocer Barcelona. Me gusta mucho Barcelona porque pienso que es una ciudad con muchas posibilidades. El otro día, por ejemplo, estuve en el Camp Nou, viendo el partido de la Champions, Barça -Dynamo. ¡Me encantó: el estadio, el partido!...! También he estado en la Casa Batlló, en la Sagrada Familia...

El tiempo es muy distinto: el invierno ucraniano es bastante más frío -a veces, temperaturas de hasta 20 grados bajo cero-, pero más aún en Canadá, ¡donde llegamos a tener 35 ó 40 grados bajo cero! Eso sí: el verano en Ucrania es muy caluroso: ¡más de 40!

Poco a poco voy adaptándome. Aún sé poco castellano -y nada de catalán-, pero me gusta conocer nuevas cosas. Me gusta mucho este campus porque no es muy grande. Espero poder aprovechar mucho este año y acabar teniendo nuevos amigos, nuevos compañeros... ■

Aquest any he acabat Educació Infantil i Primària, i vaig tenir la sort de poder anar a fer les pràctiques a Londres, a una escola anglesa anomenada Oakwood School. Vaig passar allà tres mesos i haig de dir que va ser una experiència molt positiva i enriquidora.

Pel que fa a nivell professional vaig aprendre noves metodologies, dinàmiques, formes de treballar noves, recursos... que m'ajudaran molt a l'hora de dirigir una classe i poder ajudar als meus alumnes en totes les seves necessitats.

També em va agradar anar a Anglaterra a fer les pràctiques ja que podia perfeccionar el meu anglès. Vaig considerar molt aquest punt perquè crec que aquesta llengua ens pot obrir moltes portes en el futur.

D'altra banda, a nivell personal també va ser molt enriquidor. En un entorn que no és el teu, amb una llengua que no coneixes al cent per cent, aprends a moure't i a espavilar-te per aconseguir el que necessites. Crec que això et fa créixer com a persona i t'enriqueix.

Vaig tenir la sort de poder-me relacionar amb molta gent d'allà i això em va permetre arribar a conèixer la seva cultura, noves maneres de fer i d'actuar pròpies de la gent d'allà.

També em va agradar molt el fet de poder conèixer Londres, "la ciutat més gran d'Europa", vivint allà durant tres mesos tens temps per passejar-te per la ciutat i conèixer la seva història.

Penso que el fet de marxar d'un ambient conegut sempre aporta coses noves i positives. Tot un èxit. ■

Món de butxaca

Joaquín Luna
jluna@lavanguardia.es

Desconcierto en la Habana y Teherán

Son dos revoluciones únicas que han madurado mal. Son dos regímenes nacidos con buen pie tras derrocar a sendas dictaduras -la de **Fulgencio Batista** y el **Sha Reza Pahlavi**, un falso Rey de Reyes- y que han terminado imitando. La revolución castrista ha cumplido 50 años, la islámica persa tiene ya 30. Dos conceptos diferentes de tiranía: Cuba prefiere el modelo clásico del caudillo dispuesto a morir matando antes que admitir que su obra es penuria para el pueblo e Irán ha organizado un tinglado de poderes y contrapoderes donde unos pocos terminan por domi-

Después del fiasco de la filosofía neocon, la administración actual ha retornado al realismo de Kissinger

nar a muchos. Dos países donde los intentos de cambiar desde el interior del sistema han acabado en sangre.

La Cuba de los **Castro** y la República Islámica de Irán han fortalecido su influencia -tanto de

puertas adentro como en los foros internacionales- gracias a su antagonismo con Estados Unidos y a presiones torpes de Washington. Erigirse en David contra Goliat les ha reportado prestigio en sus respectivos patios regionales. Y con los años, este enfrentamiento se ha convertido en una herramienta más para sojuzgar a sus ciudadanos sin tener que sonrojarse ante la comunidad internacional.

La bicoca se ha terminado con la administración **Obama**. Después del fiasco de la filosofía neocon, que se creyó con fuerzas para democratizar a dictaduras (¡incluso Arabia Saudí estuvo en el

punto de mira!), la administración actual ha retornado al realismo que tanto gustaba a **Henry Kissinger**, cuyos detractores consideran un gran cínico. El frente de aperturas es amplio: Birmania, Corea del Norte, Siria y, como no, Irán y Cuba. A juzgar por la mayoría de reacciones abruptas, esta galería de juntas militares, teocracias, caudillos y monarquías comunistas hereditarias estaba más cómoda con el hostigamiento de Washington. ■

Joaquín Luna es profesor de Periodismo en la UIC y Jefe de la sección Internacional de La Vanguardia.

¿Quieres estudiar fuera?
¿Quieres aprender idiomas?
¿Quieres mejorar tu currículum?
¿Europa?, ¿Estados Unidos?, ¿América Latina?, ¿Asia?

Tú decides
Contacta con nosotros en relini@uic.es